

Kiezen van een nieuwe paus

Wanneer de regerende Paus komt te overlijden wordt een strikte volgorde gevolgd van rituelen en tradities. Eerst wordt de dood bevestigd door een arts. Daarna roept een kardinaal de doopnaam van de paus. De camerlengo neemt de zegelring weg, die hij later zal vernietigen in het bijzijn van enkele getuigen. Hij beëindigt de regeerperiode van de paus door te zeggen dat hij gestorven is in het bijzijn van de Apostolische Camera, een deel van het administratieve systeem van het Vaticaan.

Het lichaam van de paus wordt ritueel gewassen, aangekleed en opgebaard zodat de mensen hun respect kunnen betuigen. Daarna is er de begrafenis, die geleid wordt door het hoofd van de kardinalen. Het stoffelijk overschot wordt overgebracht in de doodskist met een witte sluier over het gezicht. Wanneer de doodskist wordt gesloten wordt ze naar de Sint-Pieters Basiliek gedragen om te begraven.

De periode tussen de dood van de paus en de verkiezing van zijn opvolger wordt genoemd: sede vacante. Tijdens die periode ligt alle macht bij drie verschillende personen: de Camerlengo, de Kardinaal Vicaris van Rome en het hoofd van het Apostolisch Huis.

De Camerlengo wordt het eigenlijke hoofd van de Kerk. Dit is zelfs te zien aan het wapenschild van het Vaticaan dat gedurende deze periode aangepast wordt: in plaats van de symbolen van de paus, ziet men in het Vaticaan de heraldische symbolen van de Camarlengo.

Om een nieuwe paus te kiezen komen de kardinalen bijeen in het Vaticaan. Eerst vieren ze samen de eucharistie in de Sint-Pietersbasiliek. Daarna gaan ze in processie naar de Sixtijnse kapel.

Als ze allemaal in de Sixtijnse Kapel zijn, klinkt het: 'Extra Omnes'. (Dat betekent 'Allen naar buiten')

In de Sixtijnse kapel leggen ze de eed van geheimhouding af en luisteren naar de meditatie van een oudere kardinaal.

De camerlengo leidt de verkiezing. Er worden drie kardinalen aangeduid door het lot om hem daarbij te helpen.

Elke kardinaal neemt een stembriefje waarop staat: 'Eligio in summum pontifical' (ik kies als paus) en schrijft er de naam van zijn pauskandidaat op. Hij vouwt het in de lengte en steekt het omhoog zodat iedereen het goed kan zien.

Dan gaan alle kardinalen één voor één naar het altaar en leggen het document op het deksel van een urne. Ze tillen het deksel op en schuiven het papier in de urne. Dan worden stembriefjes geteld.

De eerste teller plooit het briefje open, schrijft de naam neer en schuift het door naar een tweede teller die ook de naam noteert. De derde teller zegt de naam van de pauskandidaat luidop, zodat al vlug duidelijk wordt wie de kanshebbers zijn.

Dan worden alle papieren die met de stemming verband houden, verbrand in een kachel die tegen een muur van de Sixtijnse kapel staat.

Is de stemming onbeslist (een paus wordt verkozen met twee derde meerderheid), dan voegt men daar een chemisch stof bij (vroeger: nat stro) om de rook zwart te maken en bereidt men een nieuwe verkiezingsronde voor.

Heeft men een nieuwe paus gekozen, dan wordt alleen het papier verbrand, zodat de rook wit is.

Die witte rook, gevolgd door klokkengelui, geven aan dat er een nieuwe paus verkozen is.

Het College van Kardinalen vraagt dan aan de verkozen kardinaal of hij de benoeming aanvaardt. Als hij dat doet, wordt hij ogenblikkelijk de nieuwe Paus. Men vraagt hem dan ook welke pauselijke naam hij wil hebben.

Daarna zweren alle kardinalen trouw aan de nieuwe paus. Dan doet hij pauselijke klederen aan in de rode kamer van de Sixtijnse kapel.

De nieuwe paus wordt aangekondigd met de woorden "Habemus Papam" (we hebben een paus!). Daarna geeft hij zijn eerste zegen aan de stad en de wereld (Urbi et Orbi).